

Goed Nieuwsbrief

Nr. 104

November 2021

De Goed Nieuwsbrief is een uitgave van Roelof Tichelaar en heeft als doelstelling:

- de verspreiding van christelijke spiritualiteit
- het informeren over geestelijke hulpverlening en weerbaarheid
- het aankondigen van nieuwe ontwikkelingen, lezingen en boeken

Voor meer informatie op internet: www.roeloftichelaar.nl en www.weerbaarheidstrainer.nl

Instagram: www.instagram.com/roeloftichelaar

Heb je de Goed Nieuwsbrief van iemand anders doorgestuurd gekregen en wil je deze in de toekomst ook zelf ontvangen, of stel je de ontvangst niet langer op prijs, stuur dan een e-mail naar: info@roeloftichelaar.nl.

Je kunt ook schrijven naar: Roelof Tichelaar, Schutstraat 112, 7901 EH Hoogeveen.

En bellen mag natuurlijk ook: (0528) 320701.

Het overnemen van de inhoud mag, maar dan graag met bronvermelding. Ken je mensen die mogelijk geïnteresseerd zijn in deze Goed Nieuwsbrief, stuur hem gerust door!

Alle eerder verschenen edities van de Goed Nieuwsbrief zijn te vinden op www.roeloftichelaar.nl

De Goed Nieuwsbrief is en blijft natuurlijk gratis. Een **vrijwillige donatie** is echter van harte welkom. Dat kan op bankrekeningnummer (IBAN:) **NL28INGB0749790989** (BIC: INGBNL2A) t.n.v. R. Tichelaar te Hoogeveen, onder vermelding van 'gift'.

Inhoud:

Beste mensen	2
De overgang naar de geestelijke wereld	3
Inspiratie	5
Gebed	6

Beste mensen,

Van harte welkom in deze nieuwsbrief.

Het is herfst, de bladeren vallen van de bomen; het leven in de natuur begint zich terug te trekken.

Een vallend blad was ook het beeld dat ik zag tijdens de stilte, in de vroege ochtend van 29 september.

Het was de dag waarop mijn goede vriend Hans Schonewille als gevolg van corona zou komen te overlijden. In de periode dat hij op de IC lag, was het al spannend. Precies een week voor zijn dood werd ik om 1 minuut voor 12 's nachts wakker en zag op mijn kussen een gebroken lampenglas liggen. De naam 'Hans' klonk op hetzelfde moment door mijn hoofd. Een week later verliet hij zijn lichaam. Hij laat een enorme lege plek achter in de levens van velen.

Op hetzelfde moment speelde zich nog een drama af: Bram, de oudste zoon van Hans en Hilda, werd op het moment van Hans' overlijden op diezelfde IC in coma gebracht.

Twee dagen voor de begrafenis werd ik door Bart, de jongste zoon van Hans, gebeld. De vrouw van de dominee stond op het punt te bevallen van hun kind. Een maand te vroeg.

Bart vroeg of ik zijn plek wilde innemen. Het klonk mij als muziek in de oren en het voelde alsof dit zo moest zijn.

En zo is het gegaan; samen met vier anderen heb ik die dag mogen spreken en daar ben ik nog steeds dankbaar voor.

Ik heb niet alleen stilgestaan bij onze vriendschap, maar ook bij de gesprekken die we samen over het geloof hebben gevoerd. Hans geloofde in God en ging iedere avond op zijn knieën in gebed, God vragend om kracht en wijsheid in zijn leven.

En natuurlijk heb ik gesproken over de dood, die slechts een overgang is. Hierover gaat het artikel in deze nieuwsbrief.

Ik wens je veel leesplezier en inspiratie toe.

Hans: tot ziens!

De overgang naar de geestelijke wereld

In het Bijbelboek Prediker is sprake van ‘het zilveren koord dat weggenomen wordt’ en ‘de gouden lamp die wordt gebroken’. (*Prediker 12: 8*)

Deze passage gaat over de dood. Want op het moment dat we sterven, wordt de verbinding tussen ons geestelijk lichaam en ons stoffelijk lichaam definitief verbroken. De ziel heeft het lichaam verlaten en gaat de geestelijke wereld binnen. Om dit te begrijpen, hoeven we maar naar de rups te kijken, die bestemd is een vlinder te worden en die op een gegeven moment de cocon achter zich laat om te kunnen vliegen. Zo verlaat onze ziel het aardse lichaam op het moment dat we sterven.

De dood is eigenlijk het ultieme loslaten. We laten alles los wat we niet zijn. Alleen het wezenlijk blijft.

Ons bezit, onze prestaties en ons imago laten we achter. Want dat is niet wat we zijn. We zijn zoveel groter, zoveel mooier en hebben zoveel meer waarde.

De dood wil ons daar telkens weer aan herinneren. Iedere keer dat we een dierbare of bekende verliezen, doet de dood ons daar bij stilstaan. Iedere begrafenisstoet die aan ons voorbijtrekt wijst ons erop: je bent niet wat je hebt, niet wat je presteert en niet wat anderen van je vinden. Alleen het meest wezenlijke blijft over: wie jij wezenlijk bent.

Ook Jezus herinnert ons aan het tijdelijke karakter van deze stoffelijke wereld:

‘Verzamel geen schatten voor u op de aarde, waar mot en roest ze verderven, en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamel schatten voor u in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar dieven niet inbreken of stelen; want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.’

(Mattheüs 6:19-21, HSV)

Alles wat we om ons heen zien, inclusief ons aardse lichaam, is aan de tijd onderworpen. Het is vergankelijk en we zijn geroepen ons aan het onvergankelijke vast te houden.

Ons bewustzijn mag zich verbinden met die hoogste Bron, God. Zijn Geest is in ons hart aanwezig. Onze ziel is de drager van dit grote mysterie, die Bron van eeuwige liefde die ons ook over de dood heen blijft doorstralen. Sterker nog: we zullen het aan de overkant ten volle ervaren. Door ons stoffelijk lichaam zijn de zintuigen van onze ziel deels versluierd en is de ervaring van Gods liefde beperkt.

Paulus zegt dan ook:

‘Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel, maar dan zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht.

Nu ken ik ten dele, maar dan zal ik kennen, zoals ik zelf gekend ben.’

(1 Korinthe 13:12, HSV)

Het is een prachtige gedachte dat God ons werkelijk kent en dat er een moment zal komen, dat wij ook ‘zullen kennen, zoals we zelf gekend zijn’. God ziet het wezenlijke in ons, Hij ziet wie wij werkelijk zijn. En dat wat Hij ziet, mogen we koesteren. Het is waardevol. Staan we voldoende stil bij de grote waarde die we hebben?

Het is belangrijk dat we de aardse dood in de context van het grote verlossingsplan leren zien. Binnen dat verlossingsplan neemt de aarde een belangrijke plaats in. We zijn geïncarneerd op aarde, dat wil zeggen: 'in het vlees gekomen'. En sinds de verlossingsdood van Christus kunnen we ons ook hier weer innerlijk met Hem verbinden, zodat we na dit leven de hemel kunnen binnengaan.

Er zijn verschillende sferen in de geestelijke wereld en deze zijn zo ingericht dat die ons helingsproces altijd dienen. We krijgen wat we nodig hebben en God weet het beste wat dat is. Deze sferen vormen de treden van de hel naar de hemel, ons eigenlijke thuis waar we nu naar op weg zijn.

Dat is een prachtig vooruitzicht en het is belangrijk dat we daarop vertrouwen. Want het komt vooral op ons geloof en ons vertrouwen aan dat Gods liefdevolle zorg ons ook na onze dood volop ter beschikking staat. God breekt niets wezenlijks af. Alles wat wezenlijk en waardevol is laat Hij juist opbloeien. En uiteindelijk zullen we zo vervuld raken van Zijn liefde dat we ons daar geen aardse voorstelling van kunnen maken. Uit de dood komt iets moois tevoorschijn.

Ik sluit dit artikel af met de woorden waarmee ik ook mijn toespraak voor Hans heb afgesloten:

Je bent thuis.

*Je liet je aardse lichaam achter
en slaat je vleugels uit
in de wereld van het licht.
Jouw thuiskomst in de hemel
is waar wij vandaag bij stilstaan.*

*Je bent thuis, daar waar de dood
slechts een nieuwe geboorte is
en waar tranen niet meer bestaan.
Voor ons de wereld van morgen;
voor jou de wereld van vandaag.*

Je bent thuis...

*En toch: wat zullen je dierbaren je missen.
We zullen je missen zoals je was.
Dat we ons mogen laten troosten door de
gedachte dat we elkaar ooit weer zullen
zien.*

Want dan zijn we thuis, eindelijk thuis.

*(De foto's in deze Goed Nieuwsbrief
zijn gemaakt door onze dochter Gabriëlle)*

Inspiratie

“Tijdens het incarnatieproces, dat zich al voor de aardse geboorte aan het voltrekken is, verbindt het zielenlichaam zich steeds meer met het etherisch lichaam dat in de moederschoot gevormd wordt.

Deze twee lichamen raken in zekere zin met elkaar verweven en vormen een tijdelijke eenheid. De ziel neemt hierdoor ook de kenmerken van het etherisch lichaam over en wordt voor een deel gelijkvormig hieraan.

Tijdens het leven op aarde blijft deze verweven toestand voortbestaan. De geest incarneert pas volledig in het lichaam enkele momenten voor de aardse geboorte. En door de geest bevat de ziel het bewustzijn en ook de vrijheid zich te identificeren met wat zij maar wil.

Op het moment van het sterven gebeurt het omgekeerde als bij de incarnatie en daarom kun je dan over de ‘excarntatie’ spreken: het vertrek uit het vleselijk lichaam.

Naarmate de geest en ziel zich hebben geïdentificeerd met hun geestelijke identiteit, zal het geestelijk lichaam minder gelijkvormig zijn aan het etherisch lichaam en heeft de ziel een grote vrijheid de vorm aan te nemen die zij wil.

Heeft de ziel zich daarentegen nog volledig geïdentificeerd met het stoffelijk lichaam, dan zal het etherisch lichaam, dat een kopie is van het stoffelijk lichaam, de vorm bepalen.

Bij de meeste mensen die komen te overlijden is er altijd nog een bepaalde mate van identificatie met het stoffelijke en dus met het etherische.

Na het afleggen van het stoffelijk lichaam zullen de zielen die geestelijk bewust zijn, zich relatief gemakkelijk verlossen van hun oude vorm en zal hun geestelijke gestalte mooier en edeler worden. Maar degenen die aardgebonden zijn, zullen nog steeds in hun oude vorm gevangen zitten, omdat zij niet kunnen loskomen van de etherische energie die met hun ziel verweven is.

Het tijdelijk verweven raken van zielenlichaam en etherisch lichaam betekent ook onontkoombaar dat de ziel gedeeltelijk de psychische kenmerken van de etherische energie aanneemt. Maar ook hier wordt de mate daarvan bepaald door het al dan niet aardgebonden zijn. Met andere woorden: als de ziel zich verlost weet en zich identificeert met de geest, zal de invloed van de etherische energie relatief klein zijn. Is de ziel aardgebonden, dan zal heel het karakter er daarentegen door bepaald worden.

Veel psychische aandoeningen komen voort uit de etherische energie, wat ook betekent dat het losmaken van de identificatie met die etherische energie voor een relatieve bevrijding daarvan kan zorgen.

Maar volmaakt zullen jullie als mens nooit kunnen zijn, omdat er altijd sprake is van deze vermenging. Hoe hoog een geest ook is, als deze incarneert in het stoffelijke, zal deze altijd bepaalde kenmerken van de stof en van het etherisch lichaam aannemen en daardoor zijn volmaaktheid verliezen.

Alleen al om die reden kan het leven op aarde nooit volmaakt zijn en zal er altijd sprake zijn van een zekere disharmonie. Die disharmonie kunnen jullie slechts beperken door Gods wil te zoeken en je daar zoveel mogelijk op af te stemmen.

Het verlossende Christusbewustzijn dat in jullie geest aanwezig is, en dat daar zelfs één mee kan zijn, zal deze donkere toestand tot bepaalde hoogte kunnen verlichten. Maar ook dan zal

de volmaaktheid buiten jullie bereik blijven. Strikt genomen is het zelfs zo dat maar één volmaakt is, en dat is God.

In het zielenlichaam zelf wordt vooral de gezindheid van de geest tot uitdrukking gebracht. Naast de etherische invloed is er dus ook de invloed van binnenuit, die bepalend is voor zuiverheid of onzuiverheid.

Is de geest onzuiver in die zin dat deze niet op God is gericht, maar geheel op de ziel zelf en zo een spiritueel ego vormt, dan zal deze lage gezindheid ook tot uitdrukking komen in het zielenlichaam.

Na de dood zal dit in de gestalte van het zielenlichaam tot uitdrukking komen. Vandaar dat de zielen van de geesten die in disharmonie zijn met God, lelijkheid uitstralen, terwijl degenen die de harmonie met God hebben gevonden, schoonheid uitstralen.

Na het afleggen van het aardse lichaam en het loskomen van de aarde zal de geest naar een sfeer gaan die past bij zijn of haar harmonie dan wel disharmonie met God.

Disharmonie veroorzaakt een geestelijk lijden, wat de essentie is van wat de 'hel' wordt genoemd.

Harmonie daarentegen zal een toestand opwekken die hemels is."

Uit: Roelof Tichelaar, 'Brood uit de hemel – Inspiratie door Gods engelenwereld', uitgegeven door Roelof Tichelaar, Hoogeveen (2020)

Gebed

*Lieve God,
Ook in het uur van de dood
zal ik op U vertrouwen.
Want U verlaat mij niet.
Altijd bent U daar.
U legt Uw hand op mij.
Bij U ben ik veilig.
Geen duisternis kan komen waar U bent.
U bent het Licht in mijn leven
dat mij zal vergezellen in leven en dood.
Ik heb niets te vrezen.
Daar ben ik U dankbaar voor.
Amen.*

